

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON
București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084.802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro, www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALDEA, LUMINIȚA

Acasă : roman / Luminița Aldea. - București : Eikon, 2022-2024

4 vol.

ISBN 978-606-49-0782-0

Vol. 3. - 2024. - ISBN 978-606-49-1114-8

821.135.1

Imagine coperta I: Anastasia Shuraeva, Pexels.com

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

LUMINIȚA
ALDEA

ACASĂ
— roman —

volumul III

E I K O N

București, 2024

CUPRINS

Cap. VII: ÎMPLINIRE / 5

CAP. VII

ÎMPLINIRE

Era aproape miezul nopții. Mihai Avram venea furios spre casă. Era duminică seara. A fost la discotecă apoi a trecut pe la o prietenă. Era ultima lui cucerire, Ramona. Era doctoriță la fabrică la el. Relația dintre ei era perfectă, gândea ea. El nu mai știa ce să gândească. I se părea că mintea i-o ia razna. O ținea în brațe în pat, îi primea mângâierile și îi dădea mângâieri, îi susura în ureche șoapte de iubire și primea în urechile lui șoaptele ei și totuși ceva era în neregulă. Nu o putea privi în ochi când o iubea și când îi spunea vorbe bune. O mințea că o iubește și se mințea că iubește. Sau poate era totuși iubirea. Tot ce știa e că atunci când îi spune „te vreau” în gând adaugă mereu „Mariana”, niciodată Ramona, când îi sărută buzele în spatele ochilor închiși avea chipul și buzele Marianeii, când buzele îi lunecau pe gât făcând-o să geamă de plăcere sub gura lui nu-i gâtul ei... Ea îl iubea sincer, atât cât putea ea iubi, căci doctorul din ea spunea că iubirea e legată doar de trup și nu are nicio legătură cu sufletul. Câtă vreme simțea plăcere, era satisfăcută și brațele unui bărbat o țineau strâns și îi șopteau în ureche „te vreau” era totul perfect și se chema iubire, iar când nu mai erau căuta alt partener ce putea face toate astea. Așa făcuse mereu din ziua când a participat prima dată ca studentă la o disecție. Era un trup frumos de tânără femeie. Urmărea mâinile celui ce lucra indiferent și din când în când trăgea cu sete din țigară. A văzut cum îi leagă părul cu un elastic pentru a nu mai sta împrăștiat. A fugit

afară și a vomitat când i-a văzut cutia toracică și abdominală desfăcute de sus până jos și i-a privit toate organele interne. O inimă bătând e un miracol, plămâni respirând aer tot miracol, dar un trup de om desfăcut ca trupul unui animal sacrificat nu avea nimic miraculos și trebuia să fii tare, aproape supraom, ca să treci peste acceptarea acestui adevăr dureros. Nu știai unde să pui și ce să mai faci cu rugăciunile copilăriei, veselia și râsul, starea de înflorire când te îndrăgosteai și starea de vestejire când murea iubirea pe care le-ai avut în suflet și erau importante chiar esențiale înainte de a participa la o disecție, dar după nu mai știai ce să faci cu ele că brusc nu mai aveau nicio importanță. Gura asta a sărutat, fața asta a râs, trupul asta a născut prunci, trupul asta a iubit, creierul a gândit și inima a bătut, dar unde s-au dus toate astea!? Unde-i multul din acest trup, unde a zburat, de a rămas atât de puțin!?

A durut-o când a văzut cum se poartă cu ea de parcă nu ar fi fost niciodată om, ci dintotdeauna cadavru. I-a venit să plângă, dar și-a înghițit lacrimile când a văzut cum i-a lăsat capul să cadă cu zgomot sinistru pe masa tare și rece după ce i-a legat părul, dar șocul cel mare era în vorbele profesorului.

— Să nu vă mințiți că omul e altceva decât ceea ce vedeți aici! Nu vis, nu nemurire, nu rai și nu iad! Nu iubire, ci doar animal! Nu există nimic decât sfârșitul, iar sfârșitul e ceea ce vedeți aici!

Ramona privea mâinile înmănușate ce lucrau indiferente și se simțea goală. La fel de goală ca și cea de pe masă. Degeaba se agăța de rugăciunile bunicii ce i le spunea când ea era copil și pe care le-a învățat, degeaba îl căuta pe Dumnezeu în inima ei căci nu-l găsea, deși a crezut mereu că este acolo.

Înghițindu-și lacrimile ce nu puteau curge, privea mâinile lucrând pe un trup ca al ei și realiza că ea este atee. Atee convinsă. S-a mințit atâtea ani că este cineva în inima ei, că rugăciunile i le ascultă cineva, dar acum la acest curs a găsit răspunsul. Nu era nimic după. Nu era nimeni care să

asculte rugăciunile. Dincolo de moarte și dincolo de trup nu era decât golul. Atât avea ca om: un trup.

Nu era singura studentă ce pătea asta, ci li se întâmpla multora, dar cei mai mulți în urma acestui curs alegeau calea cealaltă: nu acceptau în ruptul capului că viața și omul e numai atât și priveau cu milă trupul prăpădit în care locuise un infinit de suflet... Nu puteau accepta că puținul și cunoscutul este existența. Voiau privind cadavru să caute necuprinsul, să intuiască, dacă nu pot atinge Neatinsul, voiau să aibă veșnicie, lumină și Dumnezeu și le căutau făcându-și meseria toată viața. Uneori aflau că au căutat ani în șir ceva ce era deja în inima lor...

— Ce-i domnișoară Ramona, nu-ți place ce vezi și ce auzi!? Întrebă profesorul râzând cinic tocmai când ea se întorsese de afară unde vomitase.

— Crezi că omul e mai mult!? Nu suntem, draga mea. Bărbatul e o..., iar femeia e o... Putem visa la mai mult, dar nu suntem. Vorbea porcos în timp ce mâinile îi cotrobăiau febril prin trupul moartei. Râdea și Ramona îl ura că râde.

Un fior îi străbătu trupul de sus până jos. Profesorul o privea și știa ce se întâmplă cu ea. Nu era prima dată. Îi reușea întotdeauna. Era modul lui de a cuceri.

Ea n-ar fi recunoscut nici moartă că fiorul ce a străbătut-o era legat de faptul că și-a imaginat că mâinile profesorului nu mai erau pe cadavru, ci pe ea și habar nu avea că bărbatul ce o privește ca pe o muscă prinsă într-o plasă de păianjen – aici el era păianjenul ce țesuse pânza – știe exact de ce s-a înfiorat.

L-a privit în continuare lucrând și, deși îl ura pentru felul în care vorbea și pentru că îi omorâse rugăciunile bunicii din suflet, i se părea cel mai frumos om de pe pământ.

La sfârșitul cursurilor ca din greșeală el i-a ieșit în cale și tot din greșeală, dacă așa se cheamă când o femeie uită ce vrea și cine e și urmează

orbește un bărbat, ea a plecat cu el. I-a spus că-i însurat, iar ea i-a spus că-i virgină. Nici unul nici altul n-au vrut să se întoarcă înapoi. Ea credea că merită și că-i ceva unic, el credea că a mai găsit o proastă ce-l poate face să se mai simtă bărbat, adică o... – în limbajul lui numai de pământ – și că mai poate încă profita de viață până va veni ziua când va fi la fel ca trupurile ce le diseca el. A fost amantul perfect. A avut grijă de trupul ei. A învățat-o să atingă cu el culmi nebănuite ale extazului și plăcerii, în schimb i-a făcut sufletul praf. Degeaba o pupa în talpă, o mângâia după ureche și găsea cele mai ascunse locuri ce o puteau îmbăta de fericire și plăcere dacă în același timp îi vorbea ca unei cârpe. Când nu-i mai putea suporta cinismul și ochii i se umpleau de lacrimi i-o reteza scurt: Vreau să te f..., nu să te văd plângând! Iar când sătulă de duritatea din cuvintele lui a plecat el nu a rugat-o să rămână, ci a strigat râzând cinic după ea:

— Vei veni singură înapoi! Nu poți trăi fără p... mea!

A rezistat o lună. A mai rezistat una. Când se topea de dor își spunea: Amintește-ți cum îți vorbea. Cum te făcea curvă și cum, odată, când i-ai sărutat însetată de iubire un sfârc și-a spus râie... Dar orice își spunea trupul ei tânjea după el. Noaptea își ținea sânii în mâini ce de atâta dor de iubire o dureau și visa că sunt mâinile lui. Ziua fugea prin facultate să nu-l întâlnească. A treia lună, erau șaptezeci de zile de când nu l-a mai văzut, a plecat înfrântă să-l caute. Știa că va accepta orice. Că nu se va mai supăra când îi va vorbi urât. Că trupul ei nu poate trăi fără trupul lui...

Creierul meu îl urăște, inima mea tace, dar trupul meu moare fără el! Mă dor sânii, tremur când mă gândesc la el! E clar că iubirea e numai ceva legat de trup! O necesitate fiziologică ce trebuie satisfăcută... gândea chiar când a ajuns la ușa lui. Dacă nu mă primește mă rog de el în genunchi căci trupul meu nu mai poate de dorul lui... și-a șoptit după ce a bătut în ușă. Se visa deja în brațele lui.

El a deschis ușa râzând. Un glas de femeie îl chema.

— Vezi cine e și vino repede înapoi!

O privea de parcă nici nu o cunoștea. A început să fugă. Voia să nu mai vadă oameni și nici să nu se mai gândească la nimic... Era un gol în ea pe care nu știa cu ce să-l umple. Cu timpul l-a umplut cu fiecare bărbat ce i-a ieșit în cale. Niciunul nu era ca el toțuși, dar tot niciunul nu vorbea la fel de mizerabil. În prezența lui chiar dacă trupurile spuneau un cântec sublim, ea simțea că nu există nimic sfânt pe lume. Cu gura lui spurcată terfelea tot. În numele unei mame ce o avea, a unei soții sau a unei fiice trebuia să fie și ceva sacru, dar nu era. Trup, trup, trup ce trebuia satisfăcut. Orice femeie, doar femelă, orice bărbat doar mascul...

Era doctoriță de trei ani în Suceava. Relația cu Mihai începuse de prin septembrie când el a venit la cabinet din cauza unei indigestii. El a acceptat-o în viața lui ca să-l vindece de Mariana, dar s-a mințit. Nimic nu-l putea vindeca și în niciun caz Ramona, căci ea era aproape inconștientă de asta discipolul celui ce îi predase prima lecție despre iubire. Și ea vorbea acum slobod, dar nici pe un sfert cât profesorul, despre dragostea ce-i numai trup, inimă ce e mereu mută sau doar o pompă ce ne pune sângele în mișcare, iar creierul un aparat ce funcționează atâta vreme cât omul e viu, apoi neantul. Deși Mihai nu era ateu, dacă ar fi întâlnit-o pe Ramona înaintea Marianeii, relația dintre ei ar fi fost perfectă, căci și el credea că iubirea e doar ceva legat de trup. Dar după Mariana nu mai putea fi la fel. Ceva se schimbase în sufletul lui. Nicio femeie nu-i putea umple inima așa cum i-o umpluse ea, în ochii niciuneia nu s-ar putea îneca așa cum s-a înecat în ochii ei. Descoperise ce-i iubirea și era infinit pe lângă a avea un trup și degeaba căuta o altă femeie ca să-l vindece de ea.

Acum mergând spre casă era supărat tare. S-a certat rău de tot cu Ramona. Ea a rămas plângând. Au fost împreună la discotecă. Au dansat și au băut puțin. Ea i s-a agățat strâns de trup când Chris de Burgh a cântat duios „Lady in red”. El voia să o alunge din brațele lui. Toamna de afară își trecea cocorii prin inima lui, tot pe acolo spulbera vântul frunzele și lui

îi era dor... dor... dor de murea cum nu i-a fost niciodată dor de o femeie. De disperare a strâns-o la piept pe Ramona. Dansa aproape plângând...

Unde ești chinezoaică mică!? Ai reușit la facultate!? Scrii!?... Ți se împlinesc visele pentru care mi-ai frânt mie inima!? L-ai uitat pe dracul ăla de profesor ce-și hrănea bătrânețea din sufletul tău de înger!? Unde ești!?... Ești fericită!? Cine are grijă de tine!?...

— Ai spus ceva? îl întrebă mirată Ramona.

— Nu. N-am spus nimic.

— Ba da. Am auzit clar: Unde ești?

— Nu am spus nimic. Îngânăm melodia lui Chris de Burgh.

Era atee, nu credea în iubire, dar proastă nu era și în plus era medic. Vedeă clar că Mihai e răvășit, mai mult decât trebuia să fie ascultând o melodie.

— Să mergem acasă. Nu ești în apele tale astăzi.

Au mers împreună la ea. El nu a scos un cuvânt tot drumul. Ea îl întreba din când în când ce-i cu el.

De cum au închis ușa el a luat-o flămând în brațe. Îi spunea vorbe de iubire cum nimeni nu i-a mai spus, îi mângâia trupul și ea pentru prima dată simțea că în jocul ăsta nu e numai trup! Inima ei șoptea ceva... Parcă și rugăciunile bunicii uitare de atâția ani se întorceau înapoi. Pe culmile extazului, mai bogată decât oricând altă dată în viața ei, găsind adevăruri rătăcite a țipăt strângând bărbatul de care avea nevoie până la sfârșitul vieții ei, fără a mai exista alții pe lume pentru ea:

— Te iubesc, Mihai!

— Și eu te iubesc, Mariana...

S-a simțit lovit cu toată puterea și a căzut din pat. Ramona plângea strângându-și trupul cu brațele.

— Iartă-mă! N-am vrut să te rănesc.

— Mă f... pe mine și visai la alta și mai spui că nu ai vrut să mă rănești!

— Nu vorbi porcos! Te rog, Ramona! Te rog, ascultă-mă! În felul meu te iubesc... Dacă te-aș fi cunoscut înainte ar fi fost minunat...

Ea plângea mocsit în timp ce el își depăna povestea. Era dator față de ea cu adevărul.

— Am făcut totul să te pot iubi. Ești o femeie fantastică... ești deșteaptă, termină el.

Ea plângea isteric. S-a dus și a luat-o în brațe.

— Iartă-mă.

— Cum e ea? Ce are în plus față de mine?

— E... a șoptit el și s-a oprit. Nu știa ce să-i răspundă.

Ea îl strângea cu disperare în brațe. El a început să o mângâie. Îi era milă de ea. Voia să o împace. Dintr-o dată Ramona l-a împins de lângă ea.

— Nu vreau să fiu f... din milă!

— Nu mai vorbi așa. Eu n-am considerat niciodată că îți fac asta. Nici nu pot pronunța cuvântul. Pentru mine sinonimul la ceea ce îi spui tu așa este a iubi.

— Voi găsi vreodată un bărbat care să mă iubească cum o iubești tu pe Mariana!?

A râs plângând când a terminat de rostit fraza. Era prima dată când spunea „a iubi” în loc de celălalt cuvânt.

— Sper din toată inima. Meriți asta, a șoptit Mihai și a plecat spre ușă.

L-a ajuns din urmă o frază pentru care nu avea răspuns de dat.

— Mulțumesc, Mihai. Te voi iubi mereu. Mi-ai dat un adevăr pierdut...

El a plecat și ea a rămas vorbind singură.

...Acum știu toate rugăciunile. Un bărbat mi-a omorât sufletul și m-a făcut să nu mai aud glasul inimii mele și tot un bărbat mi l-a înviat înapoi. Pe unul îl voi urî până la moarte, pe celălalt îl voi iubi tot până atunci. Niciodată nu voi mai crede că dragostea e doar trup, că inima tace și că viața e puțin... Trebuia să știu asta în primăverile în care îmi era rău

de parcă zăpezile se topeau prin inima mea și tot pe acolo creștea iarba și se deschideau mugurii, toamna vestejirea trece tot pe acolo, vara macii înfloreau și iarna viscolul îmi mătura visele... Și totuși primăvara durerea era cea mai acută căci era prea multă naștere pentru un prăpădit de trup și chiar și pentru un infinit de suflet... O rană vindecă altă rană, un om mă vindecă de alt om... Unul m-a sărăcit, altul m-a făcut bogată... Ce mult e viața!... Ce mult e iubirea!... Cât de puțin sunt trup și cât de mult sunt suflet... Dar ce tare mă doare asta, Mihai...

Mihai rătăcea pierdut pe străzi. Răscolea cu picioarele frunzele căzute din copaci și nu știa unde-i cu adevărat sufletul lui: în piept sau în trupul frunzelor moarte pe care le strivea sub picioare. Durerea era în inimă, de asta era sigur, dar la fel de sigur era de sentimentul că se simte tot mai mult frunză căzută pe pământ la sfârșit de octombrie.

Frunză e și Ramona, deși morți ca frunzele nu suntem, căci prea simțim durerea... avem de la ele doar căderea în gol, senzația spulberării de vânt, dezintegrarea... Nu am vrut să o rănesc...

A mai stat câteva minute pe banca din fața blocului. Nu-i venea a intra în locuința lui ce începuse să-l strângă și să-i fie urât în ea de când n-o mai văzuse pe Mariana.

Era în noaptea de banchet. Am văzut-o plângând pe o bancă din curtea liceului. M-am grăbit spre ea, dar m-am oprit. Lângă ea ajunsese profesorul. Doamne, cât îl uram în acele momente! M-am ascuns după tulpina unui copac când au trecut pe lângă mine. Am jurat atunci că nu o voi mai căuta niciodată și tot atunci i-am poruncit inimii mele să o uite și să nu o mai iubească. Creierul meu și-a ținut jurământul, dar nerușinata de inimă nu mai ascultă de mine, nici nu uită și nici nu renunță la iubire. Face numai ce vrea ea!... După aceea l-am văzut de câteva ori pe profesor. Eram tentat să mă duc la el și să întreb de Mariana. Voiam să știu dacă totul e bine cu ea. Dar niciodată nu am avut destul curaj să o fac...

Ce joc ciudat al sorții... Ramonei i-a distrus sufletul un profesor, iar Mihai provocându-i altă rană, i-a reparat sufletul; Mariana îl rănea pe Mihai iubind un profesor... Cu câtă milă trebuie să privească Dumnezeu de sus la toată această zbatere, această broderie alcătuită din a trăi și a simți, a iubi și urî a micilor găngănii ce le născuse din imensa-i iubire și le lăsase pe pământ...

Mihai râdea și plângea amintindu-și de o discuție ce o avusese cândva cu Mariana. Atunci n-a înțeles prea mult din ea, dar acum da. O conducea de la discotecă la internat și ea îi povestise despre prietena ei Stela și de faptul că aceasta nu credea în Dumnezeu.

— Eu cred, dar nu sunt habotnic. Unele reguli chiar mi se par absurde.

— Eu cred din toată inima mea. E un fel de dat de când mă știu să simt că este Ceva, este Cineva, dar habotnică nu sunt nici eu. Mă îngrozește, privind în trecut, cât sânge a curs pe pământ din cauza oamenilor, dar în nebunia lor spunând că în numele lui Dumnezeu. Uite ce se întâmplă chiar și acum în Irlanda, în Orientul Apropiat sau în unele state arabe. Lupta de acolo nu are nicio legătură cu credința. Eu sunt pentru toleranță, pentru a respecta credința fiecăruia, pentru a nu călca în picioare ceva ce pe mine mă lasă rece, dar pentru altul este sfânt. Mă face să râd pretenția unor secte sau chiar biserici că doar adepții lor se vor mântui, că doar ei dețin calea și adevărul absolut. Uneori mi-l imaginez pe Creator ca fiind vârful unui munte imposibil de atins sau imaginat măcar și de acolo privește cu iubire și milă în jos la baza muntelui la furnicile ce caută o cale spre El. O cărare e a creștinilor, alta a musulmanilor, alta a oricărui alt grupuleț de oameni ce caută o cale spre El. Unii au făcut un drum mai drept, alții mai strâmb, unii sunt mai sus, alții mai jos, dar toți caută o cale spre El. Fiecare în parte spune că numai drumul lui e calea spre vârful muntelui. Înțelegeți?

Mihai nu-i răspunde. N-a înțeles nimic. Se gândea doar că ar vrea ca Dumnezeu să-i arate calea prin care Mariana să fie a lui pentru toată viața dacă tot era vorba de El și cale.

— Nu m-ai ascultat, nu-i așa?

— Ba da, te-am ascultat, chinezoaică mică. Dar nu-mi stătea gândul la asta acum.

— Dar la ce?

El a cuprins-o în brațe și a strâns-o la piept. Ea și-a culcat capul pe umărul lui și a închis ochii. El i-a atins blând buzele.

— La asta îmi era gândul tot timpul cât ai vorbit.

— Numai la asta te gândești mereu.

— Nu numai la asta. E un pic mai mult în gândul meu, a terminat el și a prins-o de nas ca pe un copil de grădiniță.

Mariana a râs cristalin. El s-a îmbătat de râsul ei.

— Ce-i mai mult un pic în gândul tău?

Mihai tăcea prost. Ce dracu să-i răspundă!? Vorbește o oră despre Dumnezeu, cale, Alah, musulmani, creștini, își imaginează munți, dar nu-și poate imagina ce-i în gândul unui bărbat ce-și dorește o femeie. Tare mult stă cu nasul în carte, chinezoaica asta mică!

În loc de răspuns a început să râdă. Ea se simțea umilită de râsul lui și l-a lovit alintându-se cu pumnii în piept.

— Spune de ce râzi? Mă enervez când râzi de mine!... Gata, plec dacă nu te oprești!

El a strâns-o la piept să nu poată pleca, o lăsa să-l lovească în piept și se prăpădea de râs.

— Îmi place când te enervezi! Îmi place când mă lovești! Dar cel mai mult îmi place când râzi!

— Și profesorului îi place mult râsul meu. Spunea că l-ar picta, dar Dumnezeu nu a născut culori cu care să-l poată picta.

Mihai a lăsat să-i cadă mâinile din jurul ei. Era gelos și cuprins de deznădejde. A condus-o până în fața internatului fără să mai spună nici un cuvânt. Era o vrajă între ei ce dispărea întotdeauna când ea vorbea de profesor. Niciodată nu mai putea să o țină în brațe după aceea, să o sărute și să o asculte vorbind. Tot ce-și dorea era să plece de lângă ea. Să n-o mai vadă și, dacă Dumnezeu e bun cu el, să-l ajute să o uite, dar Dumnezeu nu era destul de „bun” în cazul ăsta, căci nu o uita orice ar fi făcut.

Urca scările spre garsoniera lui și toată ființa îi era dor... Dor în ochii ce o vedeau și când nu era, dor în urechile ce-i auzeau râsul și când ea nu mai râdea, dor în mâinile ce-i simțeau trupul chiar dacă nu era, dor în nările ce-i adulfecau mirosul, dor în trupul întreg ce nu s-a mai putut împlini cu nicio altă femeie, dor în vise și dor în trezire, dor în mers pe drum și dor în muncă, dor în muzică și dor în frunză rățăcită în sfârșit de octombrie. Până și carnea lui ce n-a știut niciodată ce-i dorul devenise durere de dor.

Atât de năucit era de dor încât n-a observat mogâldeața ghemuită ce dormea sprijinită cu spatele de perete și cu capul pe genunchi chiar lângă ușa lui și s-a împiedicat de ea.

— Ce dracu e aici? a țipat că se speriasse îngrozitor.

Prima impresie în întunericul din hol a fost că s-a izbit de un animal. A crezut că un câine adormise lângă ușa lui. A îndreptat fascicolul lanternei ce o avea mereu la el în noaptea când venea de la discotecă târziu și a luminat ființa de care se împiedicase.

Era un om! Avea o bluză roșie pe care o mai văzuse cândva, dar nu-și amintea unde. Părul lung îi cădea în jurul capului și îi acoperea genunchii. Era o fată! Un copil! Nu putea fi decât un copil la cât era de slabă. I-a luminat mâinile ce strângeau genunchii și deveniseră un suport rotund pentru capul obosit. Degetele erau scheletice, vineții. În viața lui nu a văzut altele mai subțiri. Părea că știe cine-i și totuși nu știa. Ce-i cu copilul ăsta adormit la ușa mea!?

A zgâlțâit-o ușor de umăr.

— Ce-i cu tine aici? De ce dormi la ușa mea? Trezește-te și pleacă!

Ea a mormăit ceva în care se ruga să fie lăsată să mai doarmă puțin că-i tare obosită și a mișcat puțin capul. L-a culcat pe o parte pe brațele rotunde.

Mihai a încremenit auzind vocea. Dorul și iubirea mă distrug! Aud vocea ei la cerșetoarea asta mică ce mi-a adormit la ușa, și-a spus și a întins tremurând mâna spre părul ce-i acoperea fața. Tot ce-și dorea era să-i vadă chipul ca să se termine cu halucinația. Mariana nu era grasă, dar nici schelet ca cea de la ușa nu era, nu era îmbrăcată luxos, dar niciodată ca flenduroasa asta ce-i dormea la ușa. Uite ce papuci rupti la vârfuri are, uite puloverul cum se deșiră la manșete, uite ce pantaloni uzați are! Nu are nici măcar o vestă sau un pardesiu deși e sfârșitul lui octombrie. Inspectând-o critic a ferit încet șuvițele ce-i acopereau chipul. Ochii închiși îi erau cufundați în orbite adânci, obrajii palizi și supți, nasul i se ascuțise, doar buzele îi erau parcă mai pline. Era și nu era ea... Nu putea fi ea! Ultima dată când o văzuse era sublimă în rochia albastră de la banchet atunci noaptea când a văzut-o plecând cu profesorul. Nimic nu mai era în epava umană ce-i dormea la ușa din strălucirea, frumusețea, speranțele ce o însuflețeau cândva! Voia să o urască pentru cât îl făcuse să sufere, pentru că ea era vinovată și de suferința Ramonei, dar nu putea.

Cum e ea? Ce are în plus față de mine?... auzi întrebările Ramonei puse chiar în acea seară. Acum a și răspuns foarte sigur: Nimic. Absolut nimic.

S-a așezat în genunchi lângă ea și a zgâlțâit-o blând de umăr. În locul urii ce voia să fie prezentă în el, căci asta îi dicta creierul că trebuie să simtă, era milă, era blândețe, era iubire, era bucurie, era nevoie de a ști de ce s-a vestejit îngerul lui, de ce i s-a topit carnea de pe trup, de ce i-au murit visele de a fi studentă și de a ajunge scriitoare, de ce

doarme – în ultimă instanță – ca un cățeluș bolnav, bătut, fără stăpân și flămând tocmai la ușa lui...

— Trezește-te, Mariana! Ce-i cu tine aici!?

Ea a deschis speriată ochii. Privea cu groază în jur și și-a smuls umărul din brațul ce i-l ținea. Tot ce știa e că o găsisse Simion dormind cu capul pe ziarul în care erau poeziile ei. Plângea și se ruga.

— Le-am trimis înainte. Odată cu celelalte. Jur că nu le-am trimis acum! Crede-mă, Simion!

Mihai o privea îngrozit. Chinezoaica lui nu numai că nu ajunsese scriitoare, dar înnebunise complet. Nu înțelegea nimic din vorbele ei. Era speriată. Era paralizată de groază. Vorbea fără nicio logică. Nu-l recunoștea și îi spunea Simion în loc de Mihai. A întins din nou mâna spre umărul ei.

— Sunt eu, Mihai, chinezoaică mică! Nu se poate să nu mă recunoști!

Ea și-a smuls din nou umărul din mâna lui. Ochii lui Mihai s-au umplut de lacrimi. Îi era imposibil să o vadă așa. Prefera să nu fie niciodată a lui, ci a altcuiva, doar să fie fericită și împlinită. Era omul ce merita din plin asta. Dar cu mințile rătăcite, îngrozită să nu fie atinsă, ca un animal chinuit și bolnav nici măcar nu și-o putea imagina nicidecum să o găsească așa la ușa lui.

— Unde-i Simion? Unde-i ziarul? bolborosi ea încă netrează bine. Am adormit cu capul pe ziarul în care erau poeziile mele și picturile profesorului. Unde-i ziarul? a întrebat iar și a îndrăznit să-l privească în sfârșit în ochi pe Mihai.

— Crucea, Dumnezeii și Hristoșii mării lui de profesor! izbucni Mihai. Era prima dată în viața lui când înjura. Ai mințile rătăcite, arăți ca o epavă, tocmai am rănit o femeie sublimă din cauza ta și tu îmi vorbești tot de profesor!!

Mariana s-a trezit bine. Era prima dată când îl auzea pe Mihai înjurând și țipând și asta o aducea la realitate. Își amintea tot ce s-a întâmplat.

Plecuse de la Stănileşti la Suceava să caute pe singurii oameni ce ar fi putut-o ajuta. A jignit-o doamna Aniculăiesei, profesoara de pian, și i-a distrus ce mai rămăsese nedistrus din sufletul ei. S-a hotărât să se întorcă la Stănileşti și să-l caute pe Simion, pe bărbatul ce o voia și de mult ce o voia ar fi murit. S-a dus în autogară și s-a așezat la rând la bilet. Când să și-l cumpere nu mai avea banii în buzunar. I-i furase cineva. Lângă ea la rând stătuse o țigancă cu un copil în brațe și s-a foit mereu. A plecat fără a cumpăra bilet. Probabil că ea îi luase ultimii opt lei ce-i mai avea. A ieșit afară din autogară. Simțea că i se face rău de foame. A stat pe o bancă fără să simtă timpul curgând și fără să vrea ceva. Viața, speranța, visele deveniseră un gol imens. În zare vedea casa ce fusese cândva acasă ei. Nici măcar plânsul nu mai putea veni la ea. Când noaptea a înghițit acasă din zare a ieșit din amorțirea în care o aruncase disperarea, dar dincoace de amorțire era tot disperare. Îi era foame, voia opt lei să-și poată plăti drumul până la Simion. El era pentru ea speranța, era tot ce-i putea oferi viața când nimeni nu o voia și nimeni nu întindea o mână spre ea. Nu-i găsea pe creștinii ce spuneau că-l au în inimă pe Iisus și că pe El îl slujesc, nu găsea nici oameni ce cred în omenie și prețuiesc omul. Golul, pustiul, moartea visului era acum viața ei și în acest vid o mână întinsă, cea a lui Simion. Ca să ajungă la mâna lui îi trebuiau opt lei pe care îi avusese, dar i-i furase țigancă.

— N-o urăsc. Probabil era mai flămândă ca mine și mai săracă. Avea și un copil... Bine... bine, dar eu nu fur... vorbi singură și se aplecă după un măr de care se împiedicase. Cineva mușcase o gură din el apoi îl aruncase. L-a șters de bluză și l-a mâncat. E delicios. Lângă un coș de gunoi a găsit o jumătate de gogoasă. Cineva o aruncase căci nu era coaptă bine. În mijloc era aluat crud. A mâncat-o și pe aceea. Și ea era delicioasă. A băut apă de la țâșnitoarea din autogară.

— Mulțumesc, Doamne, că mi-ai dat să mănânc! Acuma vreau și opt lei! Ce zici, mi-i dai sau nu mi-i dai!?!... A! Te mai gândești! Nu știți

dacă merit... Trebuie să mă rog, spui!? Bine mă rog, dar dă-mi opt lei, nu fi zgârcit. Ce-i pentru tine opt lei, Născătorule de univers!?!... Doamne, eu n-am venit de bună voie pe pământ. Dacă eram în cer într-o stare de numai spirit, cam cum am trăit pe pământ în timpul liceului, nu aveam cum să aleg de bună voie să îmbrac haina cărnii! M-au mințit sau mi-au făcut vânt să vin îngerii tăi jucăuși, că de bună voie nu veneam decât dacă mă drogau înainte. Cum să aleg așa viață!? Cum să aleg așa drum!? La venire pe pământ a fost ca la recruții ce nu au curaj să sară din avion prima dată cu parașuta și cineva îi împinge din spate. Fă un control printre îngerii tăi și vezi cine se joacă acolo cu trimisul pe pământ... Asta-i rugăciunea mea. Acum îmi dai opt lei?... Nu mi-i dai că n-a fost bună rugăciunea!?!... Trebuie să stau în genunchi?! Cu capul plecat!? Să fac mătănie!?!... Doamne, poate nu mă vezi!? Sunt toată îngenunchere, sunt numai cap plecat și numai mătănie, Doamne... Iar râzi... De ce râzi, Doamne?!...

Era în vorbele ei cinism. Răutate. Nevoie de a se bate cu Dumnezeu măcar prin cuvânt. Nu știa pe ce drum să o ia, dar știa sigur că poezia din ea a murit căci nu avea acoperire în viața adevărată. Tot ce era vis, plutire, reverie în ea în acea zi a murit de tot. Ar putea scrie psalmi ca Arghezi, dar a făcut-o el atât de bine că încercarea ei ar fi în zadar.

...Am crezut că marea luptă e să mă nasc ca scriitoare, dar era fals, adevărul era că luptam eroic și cu asta voi lupta până la moarte să nu mor ca om... Unde să găsec opt lei!? Cine mi-i poate da!? E noapte. Nu am unde mă duce. Mi-e frică să stau pe străzi și chiar dacă stau pe străzi până mâine tot nu voi avea opt lei. Ce mă fac!?!...

S-a ferit din calea unui grup de tineri zgomotoși și veseli de o vârstă cu ea ce mergeau la discotecă. A privit cu invidie în urma lor. Erau tineri, erau normali cum ea nu fusese niciodată, erau fericiți și asta fără a sta în genunchi și fără a se ruga prea mult. Ei nu credeau că au fost aruncați în viață, ci chiar se bucurau de ea. I-a privit cum intră la Casa de Cultură.

Dintr-o dată toată ființa ei a țipat: Mihai! S-a dus grăbită spre intrarea la discotecă, dar în prag s-a oprit deznădăjduită. Nu avea bani de intrare, dar nu era numai asta. Îi era rușine să intre așa printre ceilalți tineri. Și-a privit puloverul roșu – cel cu care a fost îmbrăcată când a dansat prima dată cu Mihai – ce era deșirat la manșete și rărit de atâta purtat. Nici papucii și nici pantalonii nu arătau mai bine. Și-a mângâiat părul pe care nu-l mai pieptănase de dimineață iar de spălat cu apă caldă și șampon nici nu mai ținea minte de când nu o făcuse.

Nu pot să apar așa în fața lui Mihai tocmai la discotecă. L-aș face de rușine. Mă duc și-l aștept acasă. Știu unde stă. El mi-a arătat și mi-a spus să-l caut dacă am nevoie de el. Am să-l rog să-mi dea opt lei, apoi voi pleca.

A ajuns până la ea vocea lui Chris de Burgh și îndepărtându-se plângea. Îi era dor de Mihai și nu-i venea a crede că i se întâmplă asta. De atâtea luni nici măcar nu s-a gândit la el. Odată cu melodia au venit mii de amintiri minunate: sărutările lui blânde de parcă ar fi atins-o un inger cu aripa, felul lui de a o ține în brațe, de a o tachina.

Îmi spunea chinezoaică mică, dar asta a fost în altă viață. Acum îl rog, cu toată rușinea, să-mi dea opt lei și plec.

Ea plângea pe stradă mergând spre casa lui, el plângea ținând-o pe Ramona în brațe în timpul dansului și visa la ea și habar nu avea că și ea aude melodia ce-i rupe lui sufletul și că și ea are aripile sufletului frânte și nu știe de ce.

Când s-a săturat de stat în fața blocului, speriată de întunericul nopții, răpusă de frig, căci ploaia îi udase hainele și ajunsese până la piele, și de oboseală a intrat înăuntru și a căutat ușa lui. S-a așezat ghemuită lângă ea. Era atât de obosită încât nu se mai putea ține pe picioare. Mă odihnesc un pic până vine, și-a zis. Capul greu de griji și l-a culcat pe brațele devenite pernuță rotundă și a alunecat în somn.

Acolo, la ușa lui Mihai, a avut cel mai cumplit coșmar din viața ei. Nu cu amintiri de la casa de copii, nu cu mama Marieta, ci cu viața ei cu

Simion. L-a visat până și pe profesor ce și în coșmar îi dădea răspunsuri. Când Mihai a zgâlțâit-o de umăr ea era încă în coșmar și dormea cu capul pe ziarul în care erau poeziile ei și picturile lui. Visul a fost atât de real încât nu-i venea a crede când s-a trezit că nu i s-a întâmplat nimic și că este la ușa lui Mihai. Confuză căuta ziarul din vis, dădea explicații lui Simion și Mihai o privea îngrozit crezând că a înnebunit. Înjurătura și țipetele bărbatului au trezit-o de-a binelea. Îi era rușine. S-a ridicat ținându-se de pereți. Era amețită și amorțită.

— De ce ai venit?

Întrebarea era rece, dură și voia un răspuns exact și Mariana l-a dat.

— Vreau opt lei.

Auzindu-i cuvintele iubirea din Mihai a murit. A rămas ura pe care și-a dorit să o simtă mereu ca să nu mai sufere atât din cauza iubirii fără speranță ce o nutrea pentru o ființă ce-i păruse mereu o zeiță. Ceva intangibil. Și-a amintit că nu a avut niciodată curajul să o sărute, doar o atingea blând, de frică să nu o rănească. Doamne, ce prost am fost! Îi dau opt lei și să plece dracului din viața mea și să n-o mai văd niciodată! Mă duc la Ramona și îi cer iertare. Am rănit-o pentru o zdreanță ce a jucat teatru perfect. Ramona a fost întotdeauna cinstită.

A căutat bani în buzunar. A scos două monede de cinci lei și i le-a întins. Tot ce voia era ca ea să nu-i atingă mâna, căci îi provoca repulsie atingerea ei. A luat banii fără a-l privi în ochi. Știa ce e în ei. Văzuse același lucru în ochii doamnei Aniculăiesei cu puțin timp în urmă.

— Mulțumesc, a șoptit și s-a întors cu spatele să plece. De durere, de epuizare, de disperare se clătina. Oare de ce am visat că Mihai mă va lua în brațe tot timpul cât l-am așteptat aseară până am adormit!? A fost de vină melodia „Lady in red”...

Cât am visat aseară să o țin în brațe când ascultam cântecul nostru! De fapt nu i se mai potrivește. Pentru ea trebuie compus altceva. „Zdreanța in red”... „Cerșetoarea in red”... „Prostituata in red”...